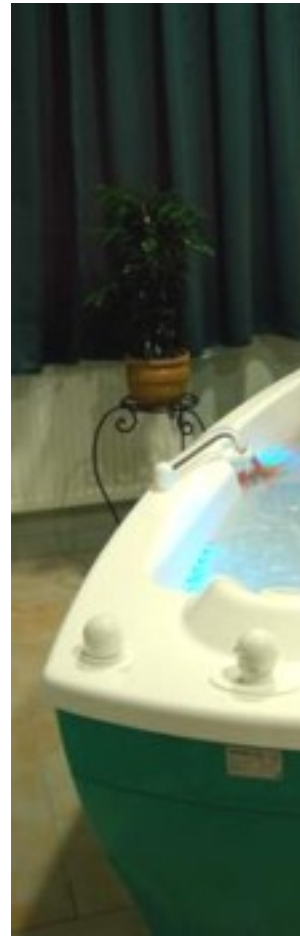

Szinte mindegyik felvidéki településnek van magyarországi testvérvárosa/községe, de a határon átnyúló turizmusfejlesztés és együttműködés még nagyon döcögős.

Szinte mindegyik felvidéki településnek van magyarországi testvérvárosa/községe, de a határon átnyúló turizmusfejlesztés és együttműködés még nagyon döcögős.

Nos, legalábbis ami a turisztikai szolgáltatásokat illeti, a „szomszéd kertjében” minden nagyon más. Nagyon „zöldebb”! Ültem – életemben először – a jacuzziban, és láttam, a kétpercenként más-más színnel bevilágított vízben lebegő kolléganőim is ugyanolyan kevés sikerrel próbálják megőrizni a komolyságukat, mint jómagam. A Mórhoz tartozó, s éppen egy évvel ezelőtt megnyílt Hétkúti Wellness Hotel pezsgőfürdőjének (és minden más medencéjének, vízmasszázsának stb.) kipróbálása is annak a turisztikai információs körútnak a programjához tartozott, amelyet Pozsonyban a Magyar Köztársaság Nagykövetségének Kereskedelmi Irodája, valamint a Magyar Turizmus Rt. Közép-dunántúli Regionális Marketing Igazgatósága szervezett szlovákiai újságírók számára. A kétnapos tanulmányút az „Ismerd meg szomszédodat!” fedőnév alatt is futhatott volna, mivel induláskor nemcsak a Pozsony–Párkány útvonalon dolgozó kollégák, de még a besztecebányaiak és a kassaiak is meggyőzően bizonygatták, hogy a határ menti régiókat illetően meglehetősen tájékozottak. Azután Komáromnál szépen, komótosan áthajtottunk mikrobuszunkkal a határon, és már a nagyjából húszpercrenyire levő első megállónál leesett az állunk.

Neszmély, a Hídverő Napokról elhíresült település mintha nem is a felvidéki Dunaradvánnyal szemközt, hanem egy másik földrészén domborítana. Az idén júliusban 11. alkalommal (Neszmélyen és Karván) megtartott, s a térségi és európai együttműködés fórumaként számon tartott Hídverő Napok rendezvény- és konferenciasorozatáról – amely Benkő Ferenc

polgármester úr szerint egy lehetőség, hogy a Duna szlovák és magyar oldalán élő emberek egyre szorosabbra fonják kapcsolataikat – mindenki tudott ugyan, hanem a látvány! A Komárom–Esztergom megyei, s a Gerecse hegység északi lejtőjén elterülő 1500 lakosú Neszmély községet a szigetekkel ékesített Duna, és az Ászár–neszmélyi borvidék öleli körül. Közös Dunánk a felvidéki oldalon a falvaktól eltekintve amolyan vadregényes, cserjékkel, bokrokkal, fákkal benőtt zöldövezet. A neszmélyiek ellenben alaposan megtisztították partot, az ártértől feljebb füvesítettek, és összehozták a Millecentenárium Parkot, ahol hangulatos kemencesor (a minta egy eredeti, már jó ideje romos hetényi kemence), bográcszóhely, a gútaira hajazó Vízialom-színpad és sportpálya nőtt ki a semmiből. Pár méterrel arrébb megtekinthető a kuriózumnak számító vízi Hajóskanzen, a magyar folyamhajózás 150 éves relikviáival. A rendkívül agilis Benkő Ferenc polgármester a csoportosan érkező vendégeket mindig személyesen kalauzolja. Bennünket helyi ételspecialitással, illetve pálinka- és borkóstolóval fogadott. A neszmélyi lángost hatalmas tepsiszerűségekben sütik, tésztája kenyértésztához hasonlít, zömmel koleszterindús, és némi zöldses aprólékkal megpakolva pizzaszerű jelleget ölt, fokhagymás tejföllel meglocsolva pedig hasonlíthatatlanul ízletes. A kóstolgatásra és nézelődésre amúgy háromnegyed óra jutott, a zsúfolt program miatt nagyjából minden helyen ennyi időt tölthettünk, beleértve az említett, késő esti pezsgőfürdözést is. Neszmély polgármesterétől megtudtuk, hogy hamarosan újabb impozáns beruházás kezdődik, természetesen a felvidéki szomszédokkal: „Két éve, a Duna Eurorégió megalapításakor Neszmélyen és a szlovákiai Búcsón az ottani polgármesterrel, Szigeti Jánossal megfogalmaztuk az Európa Falu gondolatát. Most, sok más partner segítségével mellett az Európai Unió Phare CBC programja, valamint a Nemzetközi Visegrádi Alap támogatásával megvalósíthatjuk elképzeléseinket. Az Európa Falu létesítésével az a célunk, hogy bemutassuk, és méltón ápoljuk térségünk és Európa vidéki örökségét, a régmúlt és a jelenkor vidéki kultúráját.” Tény, hogy majd’ mindegyik felvidéki településnek van magyarországi testvérvárosa/községe, de a határon átnyúló turizmusfejlesztés és az együttműködés még nagyon döcögős. Terv, az van rengeteg, és regionális szinten több civil szervezet is dolgozik már, de amíg a magyarországi partnereknek volt legalább tizenöt évük, hogy megtanulják felismerni a lehetőségeket (és hogy azokkal hogyan éljenek), nálunk csak nemrég kezdődtek el a pályázatírások. Magyarországon a turisztikai vonz-erő fejlesztésére és a szolgáltatások bővítésére 2004 és 2006 között 20 milliárd forint európai uniós forrás és 8 milliárd forint magyar társfinanszírozás áll rendelkezésre. Pénzforrások nálunk is akadnak, de az biztos, hogy a határ menti települések polgármestereinek, ha pályázni akarnak értük, elszánnak és kitartónak, ugyanakkor ügyes diplomatának kell lenniük. Mert a civil érdekszférák itt olykor még vetélytársakként ütköznek...

De inkább visszatérnék a Közép-Dunántúlra, ahová minden látszat ellenére szintén nem érkezett még el a vidékfejlesztési Kánaán. A műemlékvédelem vagy a fesztiváljellegű rendezvények anyagi vonzatai éppúgy okoznak nehéz pillanatokat a régi koronázó városnak, Székesfehérvárnak (a királyok városának, ahol Szent István és az Árpád-házi uralkodók végső nyughelye található), mint mondjuk Veszprémnek (ahová a királynékat temették). A régióba érkező turista ebből persze vajmi keveset érzékel. Elbűvöli a táj szépsége, a műemlékek és régészeti lelőhelyek sokasága, a kapcsolódási lehetőségek, a színes programok, és a legkisebb településen is minden igényt kielégítő vendéglátás. Riportkörutunk során mi „ízeltől” meglátogattuk Bábolnán a világhírű, patinás Nemzeti Ménesbirtokot, s részt vettünk egy hangulatos borkóstolón a móri Fogadó az Öreg Préshez nevű, a kisváros háromszáz éves zárt parasztudvarából kialakított, s a korabeli miliőt felidéző, jó ízléssel berendezett

Írta: Új Szó

2005. október 03. hétfő - Módosítás: 2005. október 03. hétfő

vendégmarasztaló gasztroszállodában. Másnap Tata, a vizek fantasztikus városa következett, s igencsak szégyelltem, hogy a határtól légvonalban alig negyvenegynéhány kilométerre fekvő, lenyűgöző hangulatú város nevével eddig csak keresztretjévényfejtés közben találkoztam. Útközben mindenfelé lovardák, ménesek és mellettük persze fogadók sokasága. Európa legmelegebb taván, a Velencei-tavon motoros kishajóról figyelhettük az „úszó nádasokat”, az északi parton kikötve pedig betértünk Pákozdra, ahol az 1848-as Pákozdsukurói csata emlékére a Mészeg-hegyen emlékmúzeumot építettek. A kiállítás egyik érdekessége a digitális vezérlésű terepasztal, amely bemutatja a csata lefolyását. Ottjártunkkor zajlott a Pákozdi Regionális Falusi Találkozó, és amikor már túl voltunk a legalább hat bográcsban rotyogó különféle gulyások, a „Bakonyi betyár” nevű húsétel, valamint a helyi borok menetrendszerű kóstolóján, ellátogattunk a Pákozdsukurói Arborétumba és Erdészeti Iskolába is. Az erdei utakon a lovas kocsik a legjobb közlekedési eszköz, a vendégeknek így módjukban áll alaposan szemrevételezni a cserjéket és ritka fákat (mindegyik előtt névvel ellátott kis tábla segíti a tájékozódást).

Árkiné Gombás Edit, a Magyar Turizmus Rt. Közép-dunántúli Regionális Marketing Igazgatóságának vezetője mindvégig kis csoportunkkal tartott, idegenvezetőként és tolmácként pedig Inczédi Ivett, a Magyar Köztársaság Nagykövetsége Kereskedelmi Irodájának turisztikai munkatársa jeleskedett. Az igazgatónő elmondta, hogy Magyarországon kilenc turisztikai régió van, amelyet tulajdonképpen a Magyar Turisztikai Hivatal, és ezen belül a Magyar Turizmus Rt. egységes állami részvénytársaság fog össze: „Szerintem a mi három – Fejér, Komárom-Esztergom és Veszprém – megyéből álló régióink a legszebb, úgy is szoktuk mondani, hogy »Magyarország kicsiben«, ahol minden megtalálható. Természetesen igyekszünk mind a belföldi, mind a külföldi turistákat megnyerni magunknak. Annak, hogy most éppen Szlovákiából hívtunk vendégeket, az az elsődleges oka, hogy meglepődéssel tapasztaltuk, éppen a legközelebbi szomszédunk nincs az öt fő turistaküldő ország között. Az elsők a németek, azután jönnek az osztrákok, a franciák, az olaszok és a románok, de mellettük egyre több az angol, illetve az amerikai, a belga és a holland vendég is. Számunkra fontos, hogy megvizsgáljuk, a turizmus területeinek mely részei érdeklik szlovák szomszédjainkat. Magyarországon a falusi turizmus hagyományai tíz-tizenöt évvel ezelőtt éledtek fel. Tulajdonképpen az egész tematikát megyei és regionális alapokra helyeztük, olyan értelemben, hogy megpróbáltuk a különböző megyékben, illetve országosan is összefogni azokat a falusi vendéglátókat, szolgáltatókat, vendégfogadókat, kézműveseket, művelődési házakat, önkormányzatokat, akikkel egy komplex turisztikai kínálatot tudtunk összeállítani. Hiszen ha egy vendég megérkezik egy településre, néhány nap után »elunja magát«. Tévhit, hogy a falusi turizmus csupán a szép tájból és a romantikus elszállásolásból áll. Szervesen hozzátartozik a gasztrokultúra, hiszen minden településnek és minden régióknak megvan a maga étel- és italspecialitása, de ugyanúgy a tájegységekre jellemző, hagyományőrző kulturális programok, sportolási, túrázási lehetőségek is. Tehát ez az egész nagyon gazdag kínálatból tevődik össze. A vendéglátó önkormányzatok is rájöttek, hogy a turizmusnak mekkora szerepe van a településfejlesztésben. Egy további, már körvonalazódó lehetőség, amely kifejezetten szlovák szomszédjainkat érinti, hogy interregionális pályázat révén a határon átnyúlva bemutassuk egy harmadik ország turistáinak a hasonlóságokat, a közös vagy éppen eltérő hagyományainkat”.

CSEPÉCZ SZILVIA